

Турчинътъ впи погледъ въ снажното хубаво момче и рече: „Влѣзь! Работа ще ти намѣря“.

Занизаха се днитѣ. Георги мълчи, работи и очудва всички съ силата си и съ похвата си.

Една късна нощъ се разнесе страшна глѣчь навѣнка. Затропаха тревожно по тежкитѣ порти.

Настанаха, разтичаха се изплашени слугитѣ. Слѣзе и самъ беятъ портитѣ да отключи. Георги държеше край него малко гѣзениче.

За мигъ нахълтаха въ двора десетки заптии. Предъ тѣхъ вървѣше свързанъ, снаженъ, окжсанъ младежъ.

— Предаваме ти, господарю, прочутия Страхилъ хайдутинъ! Току що отъ Балкана слѣзълъ! Видѣхме го да забикаля твоитѣ конаци!...

Беятъ сви вежди и твърдо каза:

— Тази нощъ въ яхъра го оставете! Добре го пазете! Иначе — съ главитѣ си ще заплатите!...

Цѣла нощъ Георги не можа да мигне. Все онзи окжсанъ, бледенъ мжжъ предъ него стоеше!

Въ ранни зори беятъ слѣзе на двора и сурово отсжди:

— Още сега, тука, на тази стара круша ще го обесите.

Георги се разтрепера, падна на колѣне и горещо замоли:

— Милость, господарю! И той има майка, а може би и жена съ дребни деца!... Животъ бърже се взима, но мжно се дава!

Беятъ сърдито го изгледа. Поглади брада и се замисли... Очитѣ му радостно свѣтнаха.

— Добре! Ще го пусна! Само срещу едно условие — ти да се потурчишъ!...

Георги трепна, помълча и съ тѣга заговори:

— Господарю, какъ ще напусна бащина си вѣра?...

— Тогава хайдука Страхила ми доведете и на това дърво го окачете!

Георги се изправи и съ болка прошепна:

— Приемамъ!

Страхила на свобода веднага пуснаха, а Георгя потурчиха.

Презъ цѣлия день, до късно презъ нощъта, имаше веселие и пѣсни въ палатитѣ на бея.